

Věstník farnosti u kostelů
sv. Mikuláše a sv. Václava
6. září Léta Páně 2020

S V A T O

V Á C L A V S K Á

V I N I C E 9

ZÁŘÍ

BUĎME SPOLU!

V neděli 20. září se sejde celá naše farnost na jediné společné bohoslužbě v 10.00 a po ní na společném farním obědě. Ano, hned to takhle vybaluji na začátku úvodníku. Za ta léta, co pořádám ve farnosti různé kulturní akce, jsem se naučil, že návštěvnost na těch akcích není zas tak důležitý ukazatel jejich zdařilosti. A přestal jsem bažít po davech návštěvníků. Některé koncerty a besedy, na které vzpomínám jako na obzvlášť zdařilé, se odehrávaly před poloprázdným hledištěm,



a nejenže jim to neškodilo, ale spočívala v tom část jejich kouzla. Farní den, na který tu lákám, je ale úplně jiný příběh. Není to kulturní akce, tu máme až o týden později 28. 9. a i na tu samozřejmě co nejsrdečněji zvu. V neděli 20. 9. se ale skutečně chceme sejít „celá rodina“

a být spolu chvíli v klidu a v pohodě. Když se nás sejde třetina, nebude to prostě ono. Proto to naléhavě zvání již na začátku prázdnin a proto tento propagační úvodník. Dokážeme to? Být jednou za čas spolu? *Martin*

SVĚTEC V TOMTO MĚSÍCI

Sv. Richarda, císařovna

svátek 18. 9.

Jméno Richarda je a nejspíše vždy bylo pro dívku neobvyklé. Kdo byla žena svěřence s tak neobvyklým jménem?

Richarda nebo též Richardis se narodila kolem roku 840 v Alsasku jako dcera hraběte Erchangera z Nordgau. Jako takové se jí dostalo dobrého vzdělání a výchovy. Richarda vyrostla v pohlednou zbožnou a vzdělanou dívku a její otec se ohlížel po vhodné partii. Jeho volba padla na syna východofranského krále Ludvíka II. Němce. Partie to byla dobrá: syn krále, bohatý, urozený, navíc by se Richarda mohla stát královnou, a tou se skutečně stala a později byla korunována římskou císařovnou. A tak se roku 862 Richarda provdala. Jenže každá mince má dvě strany. Její manžel Karel III. Tlustý nebyl zdravý. Jeho obezita nebyla způsobena jen přejídáním, ale pravděpodobně trpěl onemocněním štítné žlázy, a měl i psychické problémy. V roce 881 byli manželé korunováni v Římě císařem a císařovnou, a roku 887 obvinil Karel svou ženu z cizoložství.

Richarda se bránila a byla ochotna podrobit se i zkoušce ohněm, aby dokázala svou nevinu. Nastalo vyšetřování, při němž vyšlo najevo (oba manželé to stvrdili pod přísahou), že manželství nebylo nikdy konzumováno, zřejmě pro nemoc Karla III. Richardina nevinu byla prokázána. Richarda poté od manžela odešla do rodného Alsaska do kláštera v Andlau, který sama založila v roce 880, a zde žila přísným životem. Vykonal rovněž pouť do Svaté země, 18. září kolem roku 895 zemřela v klášteře Andlau a zde byla též pohřbena.

Její obrazy a sochy najdeme zejména ve Francii. Je zobrazována většinou v císařském oděvu, někdy též jako řeholnice s odloženou korunou.

Na vitrážovém okně kostela sv. Vendelína ve Francii je Richarda znázorněna jako císařovna s modelem kláštera v ruce a medvědem u nohou.

Je patronkou Andlau, nemocných a vyzýváme ji proti ohni.

Alena Králová

PROSTOR *pro sdílení myšlenek a nápadů*

Život v křesťanském společenství (význam farního společenství)

Jaký je jeho základ, jaký by měl být, se můžeme zamýšlet a ptát se na začátku nového období, nového školního roku,

kdy se farní společenství navrácí do plně aktivity častějšího setkávání.

V září máme Den farníků, slavnost-

ní setkání celé farní rodiny - v neděli 20. áří, kdy si připomeneme 90. výročí posvěcení kostela sv. Václava. V sobotu 26. září oslavíme výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše a v pondělí 28. září pouť - slavnost svatého Václava.

V drobném spisku *Život v obecnství* (ve společenství) Dietricha Bonhoeffra jsem našla podněty k zamyšlení, autor chce ukázat realizaci křesťanského obecnství v praktickém životě.

Dietrich Bonhoeffer (narodil se roku 1906 ve slezské Vratislavi, zemřel roku 1945 v koncentračním táboře Flossen-burg) je německý evangelický teolog, filosof a bojovník proti nacismu. Byl zatčen v dubnu 1943 po atentátu na Hitlera, jako účastník protinacistického odboje byl popraven na jeho zvláštní rozkaz na samém konci války.

Z jeho myšlenek: Církev je církví jen tehdy, když je tu pro druhé. Ježíš nevolá k novému náboženství, ale k životu. Jako teolog zdůrazňoval přítomnost Ježíše Krista ve společenství křesťanů po celém světě. Kládl důraz na kázání na hoře, následování Ježíše, soulad víry a jednání, v čemž šel sám příkladem, obzvláště v době nacismu. Ve svých dopisech z vězení rozvíjel myšlenky ohledně směřování církve k solidaritě s potřebnými a k nenáboženské interpretaci bible, církevní tradice a bohoslužby.

Život v obecnství

Pro věřícího člověka není samozřejmostí, že smí žít v obecnství s jinými věřícími. Je to Boží milost, že se církev Páně může v tomto světě zjevně shromažďovat kolem Božího slova a svátosti. Tělesná přítomnost věřících je pro křesťana zdrojem nevýslovné radosti

a posily. Dar viditelného obecnství udílí Pán Bůh v rozdílné míře.

Křesťana odloučeného dočasně od obecnství potěší krátká návštěva věřícího bratra, sestry, společná modlitba a požehnání. Povzbudí jej dopis napsaný rukou věřícího člověka. Jiní se mohou těšit z nedělního obecnství při bohoslužbách, druzí zas mohou prožívat křesťanské obecnství při setkávání rodin. Obecnství se spoluvěřícími přijíme s díkyčiněním a chválami, chválíme Boha za to, co pro nás vykonal. Nestěžujeme si na to, co nám Pán Bůh nedal, ale děkujeme mu každý den za to, co nám dává. Jen ten, kdo děkuje za malé věci, dostává i ty velké. Protože nedovedeme děkovat Pánu za drobné, všední dary, bráníme mu v tom, aby nás obdaroval velkými dary, jež pro nás připravil. Prosíme za velké věci, ale zapomínáme Pánu Bohu děkovat za ty drobné (ač ne vpravdě drobné) každodenní dary, jež nám udílí. Jak může Pán Bůh svěřit velké dary těm, kteří nedovedou z jeho ruky přijímat vděčně dary malé? Děkujeme Pánu Bohu každý den za křesťanské obecnství, do něhož jsme postaveni.

Den v obecnství

Starozákonní den začíná večer a končí opět západem slunce. To je čas očekávání. Den novozákonní církve začíná východem slunce a končí opět rozbřeskem nového dne. To je čas naplnění, čas vzkříšení našeho Pána. V noci se Kristus narodil, o poledni, když Kristus na kříži trpěl a umíral, světlo se proměnilo v tmou, ale za jitřního rozbřesku onoho velikonočního rána vstal jako vítěz z hrobu. Ranní rozbřesk patří

církvi vzkříšeného Krista. Písmo svaté říká, že první myšlenka a první slovo nového dne má patřit Bohu. „Každého jitra předchází tě modlitba má“ (Žalm 88,14). Počátek nového dne by neměl být pro věřícího člověka chvílí, kdy by jej opět přepadly obtíže a starosti všedního dne. Nad každým novým dnem stojí sám Bůh jako dárce. První naše myšlenky by měly patřit tomu, jež muž patří celý náš život.

Ke společné *pobožnosti ranní* (v rodině) patří čtení Písma, píseň a modlitba. V církvi je od nepaměti zvláštní význam přisuzován společným modlitbám ze žalmů. Žaltář je velkou školou modlitby – učíme se, co to znamená modlit se: modlit se na základě Božího slova a na základě Božích zaslíbení. A z modliteb žalmů se učíme, za co se máme modlit. Žalmy nás učí modlit se jako církvev – učím se modlitbu těla Kristova. To mne osvobozuje od mých osobních tužeb, umožňuje modlit se nesobecky.

Obecenství u stolu znamená pro věřícího závazek. Nejíme svůj vlastní chléb, ale „chléb náš vezdejší“ jsme nejen duchem, ale celou svou tělesnou bytostí navzájem spojeni. Pak patří *den* věřícího člověka *jeho práci*. „Člověk vychází ku práci své a k dílu svému až do večera“ (Žalm 104,23). Práce staví člověka do hmotného světa. Má člověka upoutat, a stát se mu tak zábranou vůči lenosti a tělesnému pohodlí. Křesťan slyší Boží volání k práci, ale zároveň i výzvu k stálému obecenství s Bohem – apoštol Pavel „bez přestání se modlete“ (1 Te 5,17). Modlitba nezdržuje od práce, ale naopak – pomáhá jí, staví se za ni a dává jí vážnost i radostnost. Celý den dostává disciplínu a řád. *Večerní*

obecenství u stolu – místo pro přímlybné prosby. K večerní modlitbě křesťanské domácnosti patří obzvláště prosba za odpuštění všeho špatného, čeho jsme se vůči Bohu a svým bližním dopustili, za odpuštění pro bratry a za ochotu odpustit těm, kteří nám všelijak ublížili. Prosba za ochranu v noci, o pomoc andělů proti úkladům satana.

Den v ústraní

„Ztišením se sluší tebe chválit, Bože na Sionu“ (Žalm 65,2). Mluvení i mlčení má svůj čas (Kaz 3,7). Ve ztišení spočívá zvláštní moc k osvětlení, k očištění a k soustředění se na nejpodstatnější. Ztišení před Božím slovem vede k pravému slyšení tohoto slova, a tudíž k pravému promlouvání tohoto slova v pravý čas. Co slouží ke vzdělání a prospěchu, se dá povědět několika málo slovy. Ve chvílích meditace pročítáme vybraný text a zamýšlíme se nad zaslíbením, jež nám Pán skrze něj osobně dává, a uvažujeme nad tím, co má nám povědět. Čteme Boží slovo jako slovo určené pro nás, pronikne do našeho srdce a zapustí v něm kořeny. Tak jako Maria uložila slovo pastýřů ve svém srdci. Na základě Božího slova modlíme se za jasné Boží pokyny pro náš den – za ochranu před hříchem, za růst v posvěcení, za věrnost a sílu k našim úkolům – a můžeme si být jisti vyslyšením své modlitby, protože tato se opírá o Písmo a jeho zaslíbení.

Služba

Jakmile se lidé sejdou, není možné, aby si jeden druhého nevšímal, nepozoroval ho a neposuzoval. Jednou z nejdůležitějších zásad křesťanského soužití je, že se zapovídá jednotlivcům

potají hovořit o druhých. Kde člověk od začátku cvičí svůj jazyk v kázni, tam dochází k vzácnému objevu. Najednou člověk přestane druhého soustavně porovnávat, kritizovat a soudit, přestane mu vykazovat určité místo, činit násilí a ponechá mu svobodu, jako mu ji nechává i Bůh. Člověk ke svému údivu poprvé objeví u bratra stvořitelské Boží moci. Zjistí, že Bůh jej učinil jinakým, než jakým bych jej učinil já. Pán Bůh mi jej dává jako bratra ne proto, abych nad ním vládnul, ale abych nad ním spatřoval Boha jako Tvůrce. Ve své svobodě mi bude tento bratr nyní k radosti, zatímco dříve mi působil starost a problémy. Nikdy nemohu dopředu vědět, jak má vypadat Boží obraz při mém bližním, vytváří se vždy nově, dle Boží vůle.

Jak vypadá pravá bratrská služba v křesťanském obecenství?

První služba spočívá v *naslouchání jeden druhému*. Je v tom Boží láska k nám, že nám Pán Bůh dává nejen své slovo, ale že nám nastražuje i svůj sluch. Proto je dílem Božím i to, abychom se naučili druhému naslouchat, naslouchat trpělivě a pozorně.

Druhá služba je *aktivní pohotovost k pomoci*, k drobné pomoci v malých a vědních záležitostech. Jen tam, kde ruce jsou pohotové ke službě lásky a milosrdenství, může zvěst o Boží lásce a milosrdenství zaznít radostně a hodnověrně.

Za třetí se zmíníme *o službě, která spočívá v nesení druhého*. „Jedni druhých břemena neste a tak plňte zákon Kristův“ (Ga 6,2). Nést břímě druhého znamená přiznat mu právo na subjektivní existenci, snášet ho tak, jaký je, a radovat se z něj. „Se vši pokorou, ti-

chostí a snášenlivostí snášejíce se vespolek v lásce“ (Ef 4,2). Nepohrdnout jím, jestliže zhřešil, umět jej snést, přijmout a odpustit mu. Hřích bratra máme nést, nikoli soudit.

Jestliže fungují tyto tři služby, pak může být přistoupeno k tomu nejvznešenějšímu - *ke službě Božím slovem*. Tu se jedná o dobrovolné neformální zvěstování slova Božího od člověka k člověku. Jde o takové situace, kdy lidskými slovy může člověk člověku zvěstovat Boží potěšení i napomenutí, připomínat Boží dobrotu i svatost. Protože známe Boží dobrotu i hněv, dovedeme být k sobě milosrdní i přísní. Vzájemně si sloužíme slovem ku pomoci, povzbuzujeme se k následování Krista. K tomu nám Pán Bůh bratrské obecenství dal.

Jana Gottwaldová

Ženy (nejen) v církvi - příběhy žen

Madeleine Delbrellová (1904-1964) spisovatelka a mystička, pocházela z nevěřícího prostředí. Po konverzi uvažovala o vstupu na Karmel, ale nakonec se rozhodla žít plně ve světě. Pracovala jako skautská vedoucí, posléze se začala angažovat v pomoci dělníkům žijícím ve špatných podmínkách na předměstí Paříže. Jako svůj hlavní úkol viděla naplnění dvojího přikázání lásky. Se skupinou žen usilovaly o kontemplativní život uprostřed velkoměsta a o hlásání evangelia životem.

Při cestě do Německa před vypuknutím 2. světové války rozeznala nebezpečí fašismu a ve snaze vzdorovat této ideologii spolupracovala i s komunistickou stranou při prosazování sociální rovnos-

ti. Během války pomáhala pronásledovaným, podporovala rodiny a vzdělávala ošetřovatelky. Vedle sociální a materiální nouze svých bližních vnímala masový vzestup ateismu v poválečné Francii, na který reagoval vznik reformního hnutí známého jako „dělničtí kněží“ (Mission de France). To se rychle rozšířilo i mezi řeholníky a laiky. Delbrelová s tímto hnutím úzce spolupracovala, nestala se však jeho přímou součástí.

Když se v roce 1953 po zákazu spolupráce dělnických kněží s komunisty dostala misie do krize a posléze byla zcela zakázána, podnikla Madeleine cestu do Říma a k audienci ji přijal papež Pius XII. Poté dostala „Mission de France“ částečně znovu povolení k činnosti, roku 1959 však přišel další zákaz. Když byla už těžce nemocná Madeleine v roce 1961 požádána účastnit se příprav II. vatikánského koncilu, zaslala k němu už jen své poznámky nazvané „Vztah víry a historie, časovosti a věčnosti“. Zemřela 13. 11. 1964. Papež Jan Pavel II. zahájil v roce 1993 proces jejího blahorečení.

Řeholníci se modlí ranní chvály na den svatého Ludvíka krále, a já myslím na jiného krále, na krále Davida, jak tančil před archou.

Protože i když bylo mnoho světců, kteří neradi tančili, bylo také mnoho takových, kteří tančit potřebovali, tolik se radovali ze života:

svatá Terezie s kastanětami,
svatý Jan od Kříže s Ježíškem
v náručí,
svatý František před papežem.
Kdybychom se z tebe, Pane, radovali,
nemohli bychom odolat
té touze tančit, která se line světem.

...

Pane, vyzvi nás k tanci,
jsme připraveni ti zatančit tuto cestu
na nákup,
tuto úředničtinu, přípravu této večere,
tuto probdělou noc, kdy nepůjdeme
spát.

Jsme připraveni ti zatančit tanec
práce
v horku a později v zimě.

A jestli jsou některé melodie často
v moll,
neřekneme ti, že jsou smutné,
a jestli se někdy trochu zadýcháme,
neřekneme,
že nás ostatní unavují.
A když do nás ostatní narážejí,
přijmeme to vesele, protože to se při
tanci stává.

(Madeleine Delbrelová - Člověk mezi
vírou a ateismem)

Zdroje:

https://de.wikipedia.org/wiki/Madeleine_Delbr%C3%A4

Petra Švecová

P O Ř A D B O H O S L U Ž E B a další základní informace

Bohoslužby

neděle 8.30 kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)

neděle 10.30 kostel sv. Václava (náměstí Svatopluka Čecha)

úterý 18.00 kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

středa 18.00 v září kostel sv. Mikuláše

čtvrtek 8.00 kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

pátek 18.00 v září kostel sv. Mikuláše

sobota 8.00 kostel sv. Mikuláše (Vršovické náměstí)

Svátost smíření / duchovní rozhovor

Příležitost k setkání s knězem a k svátosti smíření je vždy ve středu a v pátek od 17.30 přede mší svatou v kostele sv. Václava.

Farní kancelář pro veřejnost

fara - Vršovické nám. 84/6 (u kostela sv. Mikuláše)

Ivona Nováková - dary a finanční záležitosti

úterý 16.00-18.00

čtvrtek 9.00-12.00

email: yvonanovakova@email.cz

Jana Kučerová - matriky

dle dohody

email: kancelar@farnostvrsovice.cz

K A L E N D Á Ř *na září 2020**Mimořádné akce, změny, výjimky*

6. 9.	Ne	10.30	Eucharistie s požehnáním prvňáčkům a pedagogům, třídní schůzky s katechety	VÁC
18. 9.	Pá	19.00	Pánský klub	SÁL
20. 9.	Ne	10.00	Společný den farnosti	VÁC
26. 9.	So	10.00	Slavnostní eucharistie k výročí posvěcení kostela sv. Mikuláše	MIK
28. 9.	Po	17.00	Poutní eucharistie u sv. Václava	VÁC
28. 9.	Po	17.45	Svatováclavská slavnost u kostela sv. Václava	VÁC

Webové stránky farnosti

www.farnostvrsovice.cz

Číslo účtu farnosti

na provoz farnosti: 280828389/0800

Kontakty**farář** Mons. Artur Matuszek, Th.D.

tel: 607 084 855

farar@farnostvrsovice.cz

výpomocný duchovní

P. RNDr. Mgr. Pavel Křížek

email: pavel-krizek@volny.cz

pastorační asistent Martin Peroutka

tel.: 702 075 417

email: asistent@farnostvrsovice.cz



Vydává farnost u kostelů sv. Mikuláše a sv. Václava Praha-Vrsovice, www.farnostvrsovice.cz, tel. 271 742 523. Neprodejně, náklady na tisk hrazeny ze sponzorského daru a z vašich příspěvků. Vydání příštího čísla je plánováno na 4. 10., příspěvky dodávejte nejpozději do středy 24. 9. Kontakt: svatovinice@centrum.cz, tel: 702 075 417. Šéfredaktor: Martin Peroutka (Martin). Redakční rada: Artur Matuszek, Alena Králová (AK), Jana Šachlová, Anna Tesařová (@). Příspěvatelé: Jana Gottwaldová, Petra Švecová. Korektura: Jana Šachlová. Sazba: Slávek Heřman. Tisk: Martin Peroutka. Výtisky pro nás zkompletovali: Polákovi.